

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 1, 2012

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

NYTT ÅR - NYA SATSER - NYA VINSTER

Har ni ätit upp skinkan än? Vår var lite seg på slutet, men det gick. Och härom dagen åkte tomtarna, adventsljusstakarna och allt det andra ner. Så nu är allt som vanligt igen. Och då upptäckte jag plötsligt, att nu ska jag ju skriva brev till er medlemmar. Så det är väl bara att sätta igång.

Man blir lätt lite lat när man inbillar sig att man har ledigt. För inbillning är det nog - när man tänker efter, så är man ju aldrig ledigt i det här jobbet. Det kan nog vara bra det här med att vara statligt anställd, men det finns nackdelar också. För i avtalet för oss som jobbar som pensionärer så finns det inget alls om varken semester eller reglerad arbetstid. Och ingen helglön får man heller. Det här är faktiskt rena rama slavkontraktet, när man tänker efter. Men å andra sidan så slipper man ju stämpelklockan och chefen... Nja, det sista kanske inte var riktigt sant. Chefen slipper man definitivt inte. I varje fall inte här. För här finns det en som fördelar jobben - med hela handen - och jag åker alltid på det där med att dra dammsugaren, bädda och att skala potatis, byta glödlampor, tvätta fönster... ja, det är ingen hejd på det, när jag tänker efter. Men hon lagar god mat, så jag tar det onda med det goda. Å' så är hon snäll och låter mig få åka till indianerna ibland...

Vad ska nu det här nya årets Indianklubbsnoteringar handla om? Ja, egentligen har jag inte tänkt så mycket på det. Det enda jag tycker mig ha fått tips om, när jag har frågat vad ni vill se här och på hemsidan, har varit :

- Mera information om hur olika indianfolk lever och har det nu för tiden
- Mera bok- och filmtips / och gärna mera recensioner
- Några få indikerar att det är intressant att få nya frågenötter att knäcka (men det är bara just "några få"). Ytterligare några har dock talat om, att de gärna tittar på frågorna utan att för den skull engagera sig med att svara på dem.

Så, jag ska försöka att uppfylla det här i första hand. Men det är egentligen upp till er allihopa att komma med förslag och idéer på sådant ni skulle tycka vore intressant. Och ni får mycket gärna skriva små saker själva! Tyvärr, kopior av tidningsartikler ur tidningar utgivna här i Sverige törs jag inte använda så där rakt upp och ner, om vi inte har speciellt tillstånd.

Vad jag mera skulle önska mig vore, att vi kunde få igång mycket mera av en tvåvägskommunikation. Det vill säga att ni själva engagerade er och skickade saker till mig, som jag kunde lägga in här. För något drygt år sedan gjorde jag ett försök att få igång något som skulle kunna motsvara en "insändarspalt" och jag fick några positiva reaktioner på idén. Men tyvärr kom det aldrig några "insändare". Så det skulle jag önska mig, att vi trots allt kunde väcka liv i. Johnny Haak - vår skallerormspecialist - var en av de som då sände mig positiva reaktioner på förslaget och som en indikation på hur sådana här "insändare" kunde se ut, bifogade han ett tips som såg ut så här :

OM jag saknade något skulle det kanske vara en rubrik som man kan kalla "Runt lägerelden". Där medlemmar kan berätta, tipsa om olika evenemang, resor, böcker eller rent allmänna indiannyheter. Konkreta frågor (EJ uppsatser) skulle man också kunna ställa där. Tex. Kalle undrade hur man enklast tar sig till Portal i Chiricahua Mountains, AZ och vilka skallerormar man kan hitta där. Han undrade också om han kunde få hjälp med en kontaktperson på plats... tex:-)

Ja, han förnekar sig då aldrig, han, den där ormtjusaren...

Här kan det också vara läge, att ännu en gång påminna om mitt tidigare önskemål, om att ni skulle dela med er av upplevelser ni har haft under era resor - roliga, tokiga, spännande, överväldigande, gripande, eller bara helt all dagliga händelser. Det skulle vara kul, tycker jag.

SÅ HÄR KOMMER ÄNNU ETT RESEMINNE - ELLER TVÅ

Det finns en liten by i Nebraska, som heter Ellsworth. Den ligger i statens Panhandle, alltså den västra, smalare delen, mitt i Sandkulleområdet. Det är en by som ligger intill järnvägen och som består av någon övergiven lagerbyggnad och ett stort, förfallet hus intill järnvägen (kanske ett gammalt hotell), ett par mindre (men nyare) villor och en affär som ligger alldeles intill järnvägsövergången. Det är här man tar av från State Road nr 2 och tar 27:an upp genom Sandkullarna mot staden Gordon i

norra Nebraska. Vid den här järnvägsövergången händer det tydligen alltid något lustigt, när jag kommer. Åtminstone vid två tillfällen har jag speciella minnen härifrån.

Följande är egentligen ett minne från den andra gången vi passerade här. Vi var på väg upp till Pine Ridge och valde vägen genom Sand Hills, för vi ville leta upp författarinnan Mari Sandoz grav också. Ja, ni vet hon med bestsäljaren om Crazy Horse. Vi hade kört på de smala, krokiga grusvägarna från Oshkosh, i Plattedalen, upp genom Sandkullarna med sina myriader av småsjöar. Det kändes som att vi aldrig kom fram och mer än en gång hade vi fått lov att stanna i oskyltade vägkorsningar för att försöka lista ut vilken av vägarna som möjligen kunde vara huvudvägen. (En gång hade vi faktiskt varit inne på en uppfartsväg till en ranch och fått vända). Men till slut kom vi ändå fram till den asfalterade SR2 och kunde andas ut. Jag förstår mycket väl, att det inte enbart är påhitt det där om att cowboys "bara försvann" här ute. Ett tag trodde jag att vi också skulle göra det.

Men så svängde vi upp mot öster på 2:an och hade då järnvägen till vänster om oss. Så nu visste vi att vi var på rätt väg. Det dröjde heller inte länge förrän vi kom fram till järnvägsövergången, där SR27 tar av norrut och där vi skulle svänga. Väl framme blinkade det rött och bommarna var nere, så det var bara att vänta. Man kunde se flera kilometer åt båda håll, men inget tåg var i sikte. Varmt som tusan var det och AC:n gick på högvarv. Det gick någon minut... som följdes av flera... och flera. Vad fasen är det här? Kommer aldrig tåget? Nää, det gjorde det inte. Men efter femton minuter, just när vi hade plockat fram kartan för att se vad som skulle vara den kortaste omvägen, kom det ut en kille från affären där på andra sidan järnvägen. Han gick fram och lyfte helt sonika upp bommarna och vinkade åt oss att köra igenom. Okej, några tåg syntes ju inte till, så det var bara att förtränga den där ryggmärgskänslan av att det är förbjudet att köra mot rött ljus och i stället rulla över spåren. Allt gick väl och nu var vi ju tvungna att stanna och tacka killen. Det visade sig vara affärsföreståndaren, så vi gick med in i affären. Det var ju också ett bra tillfälle att göra ett besök och se vad som fanns där inne. Vi hade nämligen varit här en gång tidigare, men då var det söndag och stängt, så vi hade bara tittat i fönstren. Men redan då hade vi konstaterat att det nog vore värt ett besök, för det fanns mycket festliga grejer i fönstret. Nästan som ett litet museum.

Sagt och gjort, vi klev in i affären. En riktig lanthandel, så där som man föreställer sig en affär ute i Vilda Western.

Cowboyhattar och cowboystövlar i långa rader på hyllorna - även begagnade. Lassorep i alla färger och modeller. Grimmor och seldon, läderchapps och bälten, kokustrustningar, brännjärn, bultpistoler (för boskapslakt antar jag), sadlar... ja, allt vad en boskapsfarmare kunde tänkas behöva. Bakom ett skynke i ett hörn fanns rader med gevär och pistoler i hyllorna. Wade Morgan, ja så hette han, affärsinnehavaren, hälsade oss välkomna och undrade var vi kom ifrån. Han var förbaskad på järnvägsbolaget, som inte kom och lagade bommarna. Han hade ringt åtskilliga gånger till dem, påstod han. Men inget hände.

Det fanns en kund till i affären. En medelålders gentleman i stor cowboyhatt, oklanderlig, perfekt sittande kostym (troligen skraddarsydd), stor, blänkande bolotie och

välputsade cowboystövlar. Han gick omkring och synade alla oljerockar, sådana där som hjältarna alltid har i Westernfilmerna, men hängde hela tiden tillbaka dem igen. Jag konstaterade senare att Wade Morgan helt klart visste hur mycket betalt man kunde ta för sådana. De var inte billiga precis... Och jag som tyckte det var dyrt på High Chaparral senast...

Sedan gentlemannen tackat för sig och lämnat affären (utan någon oljerock) vände sig Wade Morgan på nytt till oss och ville veta allt om Sverige och Helsingborg. Antagligen kom det inte så många helsingborgare till hans affär om dagarna. Efter en stunds livligt konverserande upptäckte hustrun en smörgåsausomat längre in i affären, stoppade i några quarters och kom till disken med ett par paket. Direkt undrade Wade om vi ville ha kaffe också. Vi såg oss omkring för att se var kaffeautomaten var, samtidigt som vi förmodligen indikerade, att det ju kunde passa bra till smörgåsarna. Men någon kaffeautomat fanns det inte, utan han böjde sig i stället ner under disken och halade fram sin egen termos och några lindrigt rena muggar. Hustrun, som alltid är lite misstänksam mot det mesta i matväg och dess renlighet, gav mig en blick som betydde, ska vi törs dricka det där? Men vi tordes och det ska sägas till Wade Morgans förtjänst, att det var inget fel på det kaffet, även om det inte var Zoegas. Amerikanskt kaffe är ju, som de flesta vet, en sak för sig...

Under tiden som vi satt där vid disken och mumsade, kom en äldre herre in i butiken. Vi förstod snart, att han antagligen var en av byns få innevånare och troligen hade kommit in av ren nyfikenhet, bara för att se vilka vi var. För när Wade frågade honom, vad han ville ha, så verkade det först inte som att han hade något egentligt ärende alls. Men till slut klämde han fram att.. jo, en glass kunde han tänka sig, men bara om han kunde få pensionärsrabatt!!!

Så kan det gå till ute på landet i Vilda Western. Vi tackade för oss så småningom, efter att vi lovat att skicka vykort från Helsingborg. Så om ni har vägarna förbi Ellsworth, Nebraska, någon gång, kan ni hoppa in i affären och se bilder på Kärrnan i Helsingborg på väggen där bakom disken.

Den andra historien om vad som hände oss, när vi passerade järnvägsövergången i Ellsworth, kan vi ju ta en annan gång. Nu skulle jag vilja höra vad ni andra råkar ut för. Så sätt igång och skriv!

TANKENÖTTER

Nu när Julen är över så har ni väl knäckt inte bara julenötterna utan också mina tankenötter, hoppas jag. Jag fick faktiskt tre svar inskickade. Och alla var i stort sett helt rätt! Det hade jag faktiskt inte väntat mig, då jag trodde att det här skulle vara

tillräckligt svårt, även för de mest inbitna frågeknäckarna. Men där ser man, vi har mycket kunniga medlemmar. Det är kul att notera.

För er som löste uppgifterna, men inte skickade in något svar till mig, kan det kanske ändå vara intressant att veta om ni hade svarat rätt. Och för er andra också naturligtvis. Så här kommer facit till julhelgens huvudbry.

* * *

1. En mycket känd personlighet i Westerns historia föddes på självaste Julaftonen, den 24 december. Året var 1809. Men vem var personen? **Personen var ingen mindre än pälsjägaren, officeren och ranchägaren Kit Carson.**
2. På Juldagen, den 25 december, 1780, brände trupper från Virginia, under befäl av John Sevier, ner en cherokeeby. Vad hette byn? **Byn hette Chota och låg i Tennessee. John Sevier passade för övrigt på att samtidigt bränna ner flera mindre, närliggande byar också.**
3. På Julaftonen 1814 avslutades det så kallade 1812 års krig med ett fredsavtal. På vilken plats undertecknades avtalet? **Det här var avtalet som undertecknades i den belgiska staden Ghent.**
4. Annandagen, den 26 december, 1862, genomfördes en massavrättning av indianer i staden Mankato, Minnesota. Hur många indianer var det som då miste livet? **Sammanlagt 38 indianer miste livet i gemensamhetsgaljen på torget i Mankato. Det skulle ha varit 39, men en benådades alldeles innan avrättningen.**
5. På Juldagen, den 25 december, 1839, var en grupp cherokeeindianer på flykt mot Mexiko, undan amerikansk trupp. I en strid med överste Burlesons styrka bestående av soldater från Texas och ett antal tonkawaindianer dödades cherokeeindianernas ledare. Vad hette han? **I striden vid San Saba Creek dödades sju cherokeebrigadörer och tjugofyra kvinnor och barn togs tillfånga. Bland de dödade var två hövdingar. Den ena var John Bowles (son till den mera kände Chief Bowles) och en som kallades The Egg. Vem som var gruppens egentliga ledare vet jag faktiskt inte.**
6. Annandagen, den 26 december, 1869, utkämpades en strid i Guadalupe Mountains mellan en grupp indianer och troop F ur Tredje Kavalleriregementet, under löjtnant Howard Cushing. En annan löjtnant ur styrkan blev dödligt sårad i striden. Vem var det? **I en strid vid Sanguinara Canyon, i Guadalupe Mountains, blev löjtnant Franklin Yeaton dödligt sårad. Här påpekade Sterner Andersson i sitt svar, att Yeaton dog först två och ett halvt år efter den skada han fått, men som ändå var den egentliga orsaken till hans död. Tack Sterner, det visste jag inte, även om jag också har Michnos bok "Encyclopedia of the Indian Wars", där du hittade uppgiften. Där ser man - det gäller att läsa böckerna också - inte bara "ha" dem.**
7. Nyårsaftonen, den 31 december det här året, undertecknades ett fredsavtal som avslutade det som kallats "Chickamauga War". Vilket år var det? **Det var den 31 december 1794.**
8. Engelska och indianska styrkor, under ledning av general Phineas, attackerade på nyårsaftonen 1813 en amerikansk by, vilken brändes ner till grunden. Nybyggarna återvände dock snart och byggde upp byn på nytt. Idag är det en stor stad. Vilken stad handlar det om? Ett tips är att den ligger i staten New York. **Det är storstaden Buffalo, NY, som avses.**
9. På Nyårsdagen 1889 hade en indian en vision som kom att göra honom berömd och som också kom att få mycket stor betydelse för de flesta delarna av den dåtida indianska populationen ute i Western. Vem var indianen och vad kom hans vision att ge upphov till? **Piuteindianen Wowoka (Jack Wilson) hade en vision som så småningom ledde fram till den så kallade Andedansrörelsen.**
10. Seminolehövdingen Osceola flyttades på Nyårsdagen det här året från fästningen St. Augustine till ett annat fängelse, där han senare också dog. Vilket var fängelset och vilket år skedde flytten? **Fort Moultrie, South Carolina. Året var 1838. Men det finns andra källor som säger att flytten skedde redan under december 1837 och inte på Nyårsdagen. Så kanske det här var lite av en "slamkrypare".**
11. I Taos Pueblo dansas varje år på Nyårsdagen en speciell dans. Vilken? **The Turtle Dance (Sköldpaddsdansen)**
12. En omtalad choctawhövding dog på Julaftonen, den 24 december 1824, medan han befann sig hos Presidenten i Washington. Vad hette hövdingen? **Chief Pushmataha**

* * *

Och så lade vi ju till några frågor som rörde händelser, vilka inträffade under mellandagarna, också.

13. Den 27 december 1980 släppte det amerikanska Postverket ett nytt frimärke som pryddes av en betydande indiansk personlighet. Vilken person var det? **Det var en bild av Sequoyah, som hade upfunnit ett alfabet för sitt eget språk.**
14. Den 28 december 1985 fastställde den Amerikanska Kongressen ett tillägg till den lag, som skulle: "klargöra vilka indianer som hade rätt att ta del av indianska utbildningsprogram och fri utbildning vid skolor drivna av Indian-Byrån". Vad kallas lagen med ett populärt namn? Dess administrativa namn är "99 Stat. 1747". **Kallas "Quarter Blood Amendment".**
15. Den 28 december 1791 kom Chief Bloody Fellow och flera andra cherokeeledare till Philadelphia för att träffa President Washington. Men mötet försenades. Vad var orsaken till förseningen? **Orsaken var, att krigsminister Henry Knox krävde, att cherokeeindianerna först skulle klä sig i mera passande kläder!**

Som en förberedelse för den mängd av föredrag som ska hållas i bussen under vår medlemsresa i höst (augusti 2012) har jag under de gångna helgdagarna plöjt igenom tre mycket bra böcker om de händelser som har kommit att kallas "Minnesotaupproret 1862-63".

Det är i år 150 år sedan som de fyra santeesiousxstammarna i Minnesota hade fått nog av de vitas svek och roffarmentalitet och i ett utbrott av helt okontrollerat raseri startade ett fullkomligt blodbad på oskyldiga nybyggare i Minnesotaflodens dalgång i augusti 1862. Vi kommer förvisso en vecka för tidigt för att pricka in just 150-årsdagen av det våldsamma utbrottet, men vi ska besöka många av de platser där det ena våldsdådet värre än det andra utspelade sig. Och vi ska berätta hela historien allteftersom vi förflyttar oss genom området.

Det här är ett indiankrig som inte har varit så omskrivet, trots att det har inträffat i en tid då det fanns såväl tidningsreportrar som fotografer i området. Och det är lite märkligt att det finns så lite dokumentation gjord på svenska och norska, då det faktiskt var många av just våra landsmän som råkade illa ut.

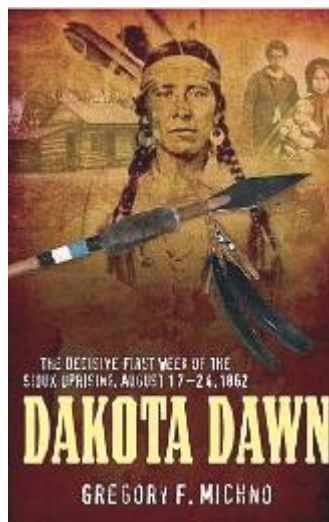
Nybyggare i Minnesota - ja, då är det kanske naturligt att många i första hand tänker på Vilhelm Moberg och hans stora "utvandrarepos" om Karl-Oskar och Kristina från Korpamoen. Men i hans verk finns just inget alls, eller i varje fall mycket lite, att hämta om man vill veta något om själva indianupproret. Vilhelm Mobergs skrivargärning i all ära, men indianerna var han inte särskilt välbekant med. Och han hade dessutom placerat Karl-Oskar och Kristina i den östra delen av staten, som helt förskonades från siouxernas raseri. I stället får vi - i vanlig ordning - söka material i USA. De tre böcker jag har koncentrerat mig på att hämta material ur är "**DAKOTA DAWN**" av Gregory F. Michno, samt "**THROUGH DAKOTA EYES**", en samling ögonvittnesskildringar sammanställda av Gary Clayton Anderson och Alan R. Woolworth. Båda böckerna på engelska. Men så har jag också med stor behållning läst en norsk utgåva betitlad "**KRIGEN MOT SIOUXERNE - NORDMEN MOT INDIANERE 1862 - 1863**" författad av Karl Jakob Skarstein. Sedan ska man inte ringakta en utgåva producerad av INDIANKLUBBEN. Nämligen Albin Widéns produktion från 1965, betitlad "**SVENSKARNA OCH SIOUXUPPRORET**". Men de böcker jag här ska beskriva närmare är främst de två första.

DAKOTA DAWN; THE DECISIVE FIRST WEEK OF THE SIOUX UPRISING , AUGUST 17 - 24, 1862

av Gregory F. Michno, utgiven av Savas Beatie LLC, El Dorado Hills, CA, 2011

Inbunden, 442 sidor; format 23 x 15 x 3,5 cm; vikt 0,82 kg

42 sv/v foton, 19 kartor; bibliografi, index

Det här är en mycket välutforskad och väldokumenterad bok. Innehållet är, på samma gång som det är en gripande berättelse om de tragiska händelserna, också en välarrangerad uppräknings av i stort sett varje drabbad människas öde. Där ligger också möjligen den här bokens svaghet. Det blir i vissa stycken närmast bara till en katalog över människors bakgrund, varifrån de kom, vilka de var gifta med, hur många barn de hade och vad dessa barns namn var. Det blir till slut både lätt förvirrande och aningen tröttande att bara läsa uppräknings av namn, vilka skador det råkade ut för, hur de dog med mera... med mera.... Man orkar helt enkelt inte engagera sig i alla dessa närmare 400 olika människors öden. Det blir till slut bara som ett mekaniskt uppräknande av fakta. Som tur är har Michno på slutet lagt in en sammanställning över vilka som dödades och sårades på respektive plats i datumordning, för den som av någon anledning vill leta efter någon speciell person eller plats.

Dock ska det klart sägas att Michnos konsekventa berättande (om man nu bortser från det ständiga uppräknandet av namn) ändå ger en mycket god bild av hur de olika drabbningarna på de olika platserna gick till. Och det dessutom alltså i utstuderad detalj. Det är annars sällan man får en bok, som ger sken av att beskriva ett slag eller ett krig, som verkligen gör just det. Det normala är i stället, att man först ska läsa ett antal kapitel om bakgrunder och förutsättningar. Sedan något kapitel om aktuella platser och personer, för att slutligen komma till ett kapitel som verkligen berättar hur själva striden eller kriget gick till. Och sedan brukar det hela avslutas med ett eller flera kapitel om vad som hände sedan, konsekvenser och analyser. Så är det inte här. Den här boken ägnas i stället åt att i sin helhet berätta, mycket detaljerat, dag för dag, plats för plats, vad som hände, hur det hände och vad som blev resultatet. Varje kapitel beskriver striderna inom ett visst område och vid en viss tidpunkt. Och varje kapitel börjar med underrubriker som kortfattat avslöjar vad som mera detaljerat ryms i kapitlet. Hela upplägget är mycket pedagogiskt och överskådligt, men är som sagt kanske onödigt nedtyngt av persondetaljer. Som underlag för egen forskning eller eget författande, är den dock en guldgruva. Samtidigt är det en bok som inte på något sätt försöker tona ner eller hymla med krigets ohyggligheter, vare sig de är utförda av indianer eller av vita. Krig är fasansfullt. Om man inte redan visste det, så ger den här boken verkligen en god bild av just det.

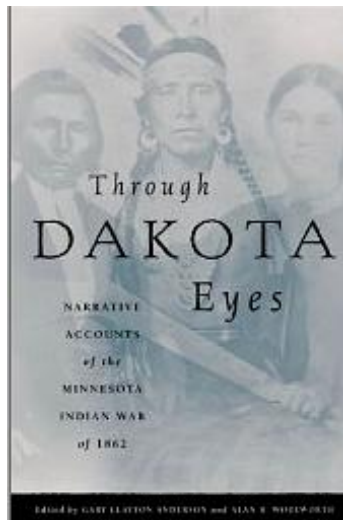
Rent tekniskt är det här också en mycket fin bok. Formatet är mycket välbalanserat och bra. Boken är kanske aningen tung att hålla, om man ska ligga och läsa den. Papperskvalitet och tryck är alldeles ypperligt. Bilderna, som är en blandning av gamla personporträtt och nytagna bilder på aktuella platser är genomgående av bra kvalitet, men det är de nitton kartorna som är den verkliga godbiten. De är värlitade och ger en mycket god bild av hur de drabbade platserna såg ut, var respektive nybyggarfamilj levde och hur de olika striderna utkämpades. Vad man möjligen kan klaga på är att det saknas väderstrecksvisare, men samtliga kartor, utom en, är ritad så att norr ligger uppåt på bilden. Den enda karta som inte är gjord så, är den som visar hur staden New Ulm var uppbyggd och hur striden fördes där. Men om man tittar på en karta över dagens New Ulm, så har man ingen svårighet att orientera sig.

Helhetsomdömet blir alltså att det här är en mycket bra bok, som innehåller en otrolig mängd information och som är skriven med ett klart och tydligt språk. Bortsett alltså från de något tröttande uppräknandet av hur enskilda personer drabbades, så är

det här en mycket informativ och klar beskrivning av den första, blodigaste veckan av den här tragiska konflikten. Hur det gick sedan, under resten av kriget, får vi kanske reda på i någon uppföljare... eller?

Nästa bok, som jag har läst är en bok av en helt annan typ. Inte bara för att den är häftad och något tunnare, utan för att dess innehåll utgörs enbart av en mängd ögonvittnesskildringar till de olika händelserna. Boken heter :

THROUGH DAKOTA EYES; NARRATIVE ACCOUNTS OF THE MINNESOTA WAR OF 1812

av redaktörerna **Gary Clayton Anderson och Alan R. Woolworth,**

utgiven av Minnesota Historical Society Press, St. Paul MN, 1988

Häftad, 316 sidor, format 23 x 15 x 2 cm, vikt 0,54 kg

30 sv/v foton, 3 kartor, noter samt källor, index, men ingen egentlig bibliografi

Det här är alltså en helt annorlunda bok, med ett helt annorlunda syfte. Här är det fråga om att låta ett antal ögonvittnen, helt opåverkat (ja, med en viss reservation, naturligtvis) få berätta om hur de personligen upplevde specifika händelser. Till skillnad från föregående bok, är det här alltså inte en totalberättelse om hur kriget gick till, utan i stället ett stort antal (70 stycken) separata berättelser om hur enskilda personer upplevde specifika händelse. De är dock grupperade så att man har samlat flera berättelser om samma händelser under gemensamma kapitelrubriker. Uppdelningen är gjord på följande sätt:

1. Orsaker till kriget: 3 berättelser
2. Hur kriget startade: 3 berättelser
3. Attacken mot Redwood Agency (Nedre Agenturen): 7 berättelser
4. När kriget övergick i en mera allomfattande fas: 5 berättelser
5. Attacken mot Yellow Medicine Agency (Övre Agenturen): 5 berättelser
6. Samlingen kring Little Crows läger (hur fångar fördes hit och upplevde situationen): 5 berättelser
7. Striderna vid New Ulm och Fort Ridgely: 4 berättelser
8. Indianernas flykt mot nordväst och framväxten av en fredssträvande indiansk grupp: 11 berättelser
9. Striden vid Wood Lake och händelserna kring Camp Release: 16 berättelser
10. Striderna slutskede: 11 berättelser

Berättelserna är avgivna av såväl indianer som halvblod och vita. Många är gjorda med hjälp av tolkar, vilket naturligtvis har påverkat framställningen. Kvaliteten på de olika berättelserna skiljer sig avsevärt, där vi mycket tydligt kan se hur indianska utsagor många gånger kan vara mycket svåra att förstå, på grund av att indianerna inte hade samma känsla för tidsaspekter eller för händelsers kronologiska ordning. Man ser också tydliga skillnader i uppfattning mellan hur de oftast fredsvänliga halvbloden framställde sina intryck, från hur några enstaka fullblodskrigare såg på samma situation. Genomgående kan man dock se hur indianernas bristfälliga - eller till och med obefintliga - organisation och ledarskap spelade de vita i händerna. Det är också förvånande att notera, hur illa förberedda de vita nybyggarna var på det som hände. Kanske ännu mera förvånande hur svårt de hade att försvara sig. Hur illa rustade de var och hur tydligt man förstår att det här var människor som inte hade en tanke på att de skulle behöva slåss för sin plats och sitt liv. Det här var huvudsakligen fredssträvande jordbrukare, som inget annat önskade än att få leva i fred på sina med hårt arbete uppbyggda små gårdar. De hade i många fall inte ens några vapen, förutom yxor, knivar, grepar och högafflar. Och de som hade gevär visste knappast hur man skulle använda dem.

Tekniskt är det här naturligtvis en "billigare" bok än den förra, genom att den är häftad. Papperet är sämre, bildkvaliteten därmed också sämre, även om den är god nog i de flesta fall. Kartorna är dock helt OK. Varje kapitel avslutas med en notapparat där en hel del intressant "förklarande" material kommer fram. Ett appendix utgör en form av "bibliografi" genom att lista 63 olika dakota hel- och halvblodsindians nedtecknade hågkomster, var de nedtecknats och var de finns förvarade. Ett traditionellt index avslutar volymen.

Till Skarsteins norska utvärdering av kriget får vi säkert tillfälle att återkomma en annan gång. Det kan dock här ändå understrykas, att i hans verk finns inte mindre än 13 alldeles utmärkta kartor. Faktiskt bland det bästa jag har sett. Dessutom ett stort antal fotografier av olika personer, såväl indianer som vita och bland dem såväl amerikanska soldater och myndighetspersoner som mera obekanta norska nybyggare. Foton som jag i många fall aldrig tidigare sett. Dessutom foton från en del av de platser där dramatiska händelser utspelat sig, eller bilder av de hus som man lyckats bevara eller har återskapat och som ännu kan ses i olika minnesparker eller på sina ursprungliga platser. Några som vi säkert kommer att besöka under vår resa.

En beskrivning av Widéns bok om "Svenskarna och Siouxupproret" finns på vår hemsida på sidan "böcker / filmer" och där vidare under länken "Indianklubbens publikationer".

MEDLEMSUPPSLUTNINGEN EFTER NYÅR

Till och med tisdagen den 10 januari har lite drygt hälften av de medlemmar, vars prenumeration gick ut i och med årsslutet, nu förnyat sina medlemskap. Av totalt 96 har nämligen 52 betalat. Det återstår således 44 för att nå upp till oförändrat totalt medlemsantal, (181). Fjolårets slutsiffra blev alltså 181, efter att vi strax före årsslutet fick beskedet att vår medlem, Kenneth Sand, i Borlänge, hade avlidit under året. Den siffran har dock inte uppdaterats på hemsidan ännu, då jag väntar på att få in merparten av årets förnyelser, innan jag börjar att ändra. Förhoppningen är naturligtvis, att vi ska nå upp till minst samma siffra som förra året, även om jag vet att det alltid är några som väljer att inte förnya. Å andra sidan har vi redan haft någon ny förfrågan, vilket kan komma att ge en välkommen påspädning. Helt säkert kommer ytterligare några att ha skickat in sin betalning, innan ni hinner att få det här utskicket och jag känner mig nu tämligen tillfreds med det aktuella läget. Det relativa kostnadsläget har faktiskt förbättrats, då merparten hittills har valt att betala "fullpris", alltså ettårsprenumeration, i stället för de rabatterade flerårsprenumerationerna. Visserligen innebär det mera arbete för mig, men jag har ju gott om tid numera, så det bör väl inte vara något problem. Att vi höjde kostnadsnivån på flerårsprenumerationerna något, har också bidragit till en stabilisering av budgeten. Vi hoppas nu på att det förblir så, samtidigt som vi tackar alla som hittills har valt att stödja vår verksamhet fortsättningsvis.

En annan tanke, som jag har tänkt mig, är att kanske skicka ut de nya inbetalningskortet tidigare. Det är måhända inte så smart att komma med påbud om betalningar i december, just när alla pengarna har gått åt till julklappsinköp, julmat, julgran och kostnadsreserveringar för resor till släkt och vänner. Bättre då kanske att skicka ut inbetalningskortet redan med höstens tidsningsnummer, i september. Då har alla såväl oktober som november och december på sig att förnya medlemskapet. Låt oss testa det nu till hösten.

FLERA JÄMNA ÅRSJUBILÉER I INDIANVÄRLDEN I ÅR

Under året 2012 har vi faktiskt flera jämna årsjubiléer att se fram emot. Åtminstone två av dem kommer vi att komma i kontakt med under vår medlemsresa till hösten. Det första är i Minnesota, där man kommer att uppmärksamma att det i år är jämnt 150 år sedan det stora "Minnesotaupproret" utbröt. Det var söndagen den 17 augusti 1862 som fem nybyggare dödades av några mdewakantonsiouxer vid Howard Bakers nybygge, i Meeker County, i närheten av samhället Acton. Det, som började mera som en tillfällighet, skulle ändå komma att bli startskottet för det kanske blodigaste indiankriget väster om Mississippifloden. Ett uppror som enbart under den första, våldsamma veckan, kom att innebära döden för nästan fyrahundra vita nybyggare, mängder av sårade, samt förödelse och stora materiella förluster i så gott som halva staten Minnesota.

Det är i år även jämnt 200 år sedan det som kallats "1812 års krig" startade. Kriget, som utkämpades mellan åren 1812 till 1815 var egentligen en konflikt mellan Amerika och England. Under kriget invaderade USA den brittiska besittningen Kanada, men slogs tillbaka. Brittiska trupper landsteg vid den amerikanska huvudstaden och brände bland annat Vita Huset. Men anledningen till att den här händelsen intresserar oss, är i första hand att britterna hade många indianska allierade, ledda av shawneehövdingen Tecumseh. Det här kriget kom alltså att få omfattande konsekvenser för indianerna i det gamla "Nordvästern".

Vi kommer att besöka ett antal platser förknippade med båda dessa händelser.

Att det dessutom hände mycket, längre söderut i det östra USA, inom ramen för det nyligen startade Inbördeskriget, är ju välkänt, men kommer inte att innebära några besök för vår del. Dock kommer det säkert att förekomma mycket aktiviteter kring platser som Antietam, Bull Run, Shilo, med flera.

INDIANSKA MATRECEPT I MODERN TAPPNING

Det händer allt som oftast att jag får förfrågningar om indianska matrecept. Oftast har inte den som frågar en tanke på, att matlagning - eller som jag hellre vill uttrycka det, "eventuell tillredning av något att äta" - i en primitiv miljö, inte har så stora likheter med våra moderna kök och vår avancerade mathållning. Äta gjorde man för att inte dö! Äta gjorde man, när man hade något att äta! "Något att äta" kunde vara allt från praktiga, blodiga buffelbiffar, eller feta märgben, till så primitiva saker som gräshoppor eller blad och blommor från närmaste buske. Tillredning var något man kunde hålla på med, om man hade tillgång till någon form av utrustning, om man hade tillgång till vatten, om man hade tillgång till tid och en plats att göra upp

eld. Hade man inte det, så åt man det man lyckades få tag på i rätt tillstånd! De gånger man ändå kunde tillreda mat, så skedde det som regel genom att koka något i en skål, gryta eller en skinsäck med vatten som upphettades, antingen över en öppen eld, eller genom att dumpa upphettade stenar i vattnet och sedan lägga i det som skulle kokas i det uppvärmda vattnet, antingen det nu var köttbitar, fiskbitar, rötter, frukter, bär, eller vad det nu var. Ofta blandade man i allt man hade på en gång. Några egentliga kryddor, förutom det som vilda bär, frukter eller frön kunde bidra med, förekom inte. Lokalt fanns naturligtvis olika förutsättningar för smaksättning. På vissa platser kunde man hitta salt, pepparväxter fanns i södern, men man använde nog i de allra flesta fall delar av bytesdjur, som galla till exempel, för att piffa upp smaken.

Med det här i åtanke är det sällan lätt att besvara frågor om "indianska recept". Men som framgår av följande klipp från en amerikansk tidning, kan

man ju kanske ändå ge även modern matlagning en liten touch av "det indianska köket". Så, håll till godo! Samtidigt blir det ju liten träning i att tyda engelska uttryck, som man inte använder så ofta i vardagligt tal.

Chef Freddie Bitsoie (Navajo) is on a mission to promote, demystify and define "Native American cuisine."

Since the Diné chef studied the emerging science of "food anthropology," which examines the relationship between food and culture, at The University of New Mexico, he has embarked on a culinary journey throughout North America to learn about Indigenous people and traditional foods.

"North America is full with rich and diverse Indigenous food cultures that many of us have overlooked throughout the years," he says on the program overview of Reservations Not Required, a new program where Native cultures, food and travel intersect, starring Bitsoie. On the show, which is currently in production, Bitsoie travels to different regions and gets up close and personal with the locals, participating in their songs, dances, ceremonies and, of course, enjoying and cooking their traditional foods.

Part of grasping the concept of "Native American cuisine," Bitsoie says, is recognizing that Native food is geographically and culturally unique. Every Tribe defines Native cuisine differently. Here, Bitsoie provides a cross-cultural celebration of winter recipes historically prepared or enjoyed by respective Tribes from five Native regions of North America.

Region 1: The North East — Penobscot Nation

"It was late fall when I visited Indian Island Maine and spoke with a small museum curator," Bitsoie says. "I asked about general foods and dishes that people from these regions depended on when weather was tough. His response was the sea. Clams always assured people a meal, even when game hunting was a success. I do remember one thing he said, it was something like, 'People did eat to survive, but they also ate good to enjoy life.' He mentioned to me that clams with sunchoke were always a favorite and many different tribes had their way of preparing them. This experience inspired me to create a clam and sunchoke with leek soup.

Clam Soup with Leek

2.5 lbs. clams, meat only
2 leeks, diced
2 bay leaves
2 onions, diced
pepper and salt
30 oz. chicken stock
2 lb. potato, diced
2 thyme sprigs
2 tablespoons oil
10 oz. clam juice

1. In a heavy bottom pot, heat oil.
2. Sweat leeks onion, thyme and bay leaves in oil with a pinch of salt and pepper. This should take about 20 to 25 minutes; do not allow to burn.
3. Add potatoes and cover with stock and clam juice.

4. Allow the potatoes to cook until they are fork tender.

5. Add the clams. If the clams are fresh, allow them to cook for about 7-10 minutes. If they are from a can or jarred, they only have to be heated through.

6. Adjust seasoning and serve hot.

Region 2: Southern Mississippian — Mississippi Band of Choctaw

"Food and its relationship with the environment has never been so tested with relocation," Bitsoie says. Tribes have adapted their traditional recipes to match what the land can provide. "Certain varieties of crops were not able to grow when tribes were moved, nor was the meat the same. Therefore, recipes and ingredients changed with the exception of beans. Beans have always been a huge staple in Native cultures of the Mississippi and beyond."

Three Bean Ragout with Tomato

1 14 oz. can red beans
4 springs fresh thyme
1 14 oz. can black beans
2 bay leaves
1 14 oz. can white beans
2 carrots, diced
1 14 oz. can diced tomatoes
2 celery ribs, diced small
1 small onion, diced small
2 cups chicken stock
2 tablespoons canola oil

1. Drain all the beans and rinse very well!

2. In a medium sauce pan, pour in oil and sweat the onion, thyme, bay leaves, carrots and celery until they are fork tender.

3. Add all beans, tomatoes and chicken stock.
4. Allow this to cook and reduce; try not mix too much because this will make the beans mushy.
5. Remove the thyme and bay leaves.
6. Adjust seasoning.

Region 3: Western Great Lakes Region — White Earth Nation

The Western Great Lakes Region, which encompasses current-day Minnesota, Wisconsin and Michigan and the Great Lakes, also runs north into Canada. “The region is vast with many different cultures, but all share a similar richness in foods,” Freddie says. “One food surpasses all popular contest: wild rice. A friend and colleague once said to me once, ‘It’s hard to find someone from this region who does not like wild rice.’; Add a seared duck breast or nicely cooked walleye to this wild rice and berry salad.”

Wild Rice Salad with Wild Berries

- 2 pounds wild rice
- 1 gallon water
- 1 onion
- 1 carrot
- 1 celery
- ½ pound pine nuts, roasted
- ½ pound dried blueberries
- 1 pound spring mix

Dressing

- 1 tablespoon white wine vinegar
- 5 tablespoons olive oil
- 1 small shallot, chopped fine
- 1 garlic clove, minced
- 1 teaspoon salt
- 1 teaspoon pepper
- ½ lemon, juiced

1. Place wild rice, onion, celery, carrot and water in heavy bottom pot and cook for about 30 minutes or until ready.
2. Remove the carrot, celery and onion.
3. Drain the rice and allow to cool.
4. After the wild rice has cooled, add the blueberries and pine nuts.
5. Make a simple vinaigrette with ingredients above.
6. Pour enough vinaigrette to coat the wild rice. Do not add too much, just enough to coat.
7. This can be served hot or cold. If served cold, serve on top of a spring mix salad.

Region 4: Sonoran — Tohono O’odham Nation

“Sadly, Rabbit is not a very popular dish, as it used to be,” Freddie says. “Many ideas and thoughts have changed the perspective on what food is or isn’t. Rabbit was once a very popular dish throughout the country, especially in the Southwest. I was at Desert Rain Cafe one day in Sells, Arizona, and I was randomly talking to people about foods they miss. An older gentlemen mentioned rabbit. What stuck with me was what he said: ‘We used to catch them and cook them, and now younger kids laugh at us when we tell them [that]. But I laugh at kids for getting their food served to them wrapped in paper.’” If preferred, chicken or turkey may be substituted for rabbit in this recipe.

Stewed Rabbit with Tomato and Parsnip

- 1 large onion, diced small
- 4 garlic cloves, minced
- 2 celery ribs, diced small
- 4 slices of bacon, chopped
- 3 parsnips, diced
- 1 rabbit, quartered
- 4 springs of thyme
- 1 cup Flour
- 3 cups chicken stock
- salt and pepper
- 1 quart crushed tomatoes
- 1 cup white wine
- 3 bay leaves
- 3 tablespoons canola oil

1. Fabricate the rabbit (if you don’t know how, ask your butcher)
2. Dust the rabbit quarters with seasoned flour (seasoned flour is flour with salt and pepper)
3. In a heavy bottom wide pan, cook the bacon till the fat is rendered, and remove the bacon
3. Dust off extra flour from the rabbit and sear in the bacon fat until a crust is formed. Remove the rabbit and place on a plate.
4. In to the pan, reduce the heat a bit and add the onion, celery, parsnips, thyme, bay leaves, garlic, cooked bacon, 3 pinches of salt and pepper
5. Allow all these ingredients to cook for about 10 – 15 minutes
6. Deglaze the pot with the white wine, and reduce till the wine is dry
7. Add the tomatoes and chicken stock
8. Add the rabbit to the mixture

9. If using an oven safe pot, cover and place in a pre-heated 350-degree oven and braise for 3 1/2 hours
10. If not using an oven safe pan, pour the mixture into a deep roasting pan and cover well and place in preheated oven
11. Adjust seasoning and remove bay leaves. Serve hot.

Region 5: Pacific Northwest — Lummi Nation

“While in Alaska doing some work, I met a PhD of social sciences from the Lummi Nation. She was very insistent about salmon and how important it is to most peoples of the Pacific up to Alaska,” Freddie says. The woman recommended numerous ways to cook salmon. “Our conversation was the inspiration for this dish. Though this is not a common dish throughout the Pacific Northwest Region, salmon quiche is sure to please.”

Smoked Salmon Quiche with Seaweed

- 1 pie crust (ready-made is fine)
- 1 cup parmesan cheese
- 5 strips of bacon, diced small
- 1/4 cup chopped chives
- 1 1/2 cup milk
- 1/2 teaspoon nutmeg
- 3 eggs, beaten
- 1/2 pound smoked salmon
- salt and pepper
- 1 small onion, diced
- 1/4 cup dried wakame or Nori
- 1/2 pound of kelp

1. Blind-bake the pie crust. (Blind-baking is the process of baking a pie crust or other pastry without the filling.) Lay a sheet of parchment paper over the crust and pour rice or dried beans onto the parchment paper. Fill the inside of the pie crust and place in a pre-heated 350-degree oven for about 15 minutes or until the edges turn a bit brown. Remove the beans or rice and set aside. Set the crust aside.
2. In a saute pan, cook the bacon, kelp, seaweed (wakame or nori), and onion.
3. Set aside and remove excess fat from the pan.
4. Shred the salmon to desired sizes.
5. In a large bowl add the beaten eggs, milk, nutmeg, salmon, seaweed mixture and chives. Mix well and season.
6. Pour into pie crust. If desired, cover pie and the edge of the crust with foil to prevent from over cooking.
7. Place into 350-degree oven for about 30-40 minutes or until done.
8. This can be served hot or at room temperature.

Smaklig måltid - den där rökt laxpajen, med sjögräs, låter inte så dum. Fast jag vet inte var man får tag i Kelp här i Sverige. Vi kunde ju ha tänkt på att plocka med oss ett förråd från Stilla Havskusten, när vi var där på vår medlemsresa 2010.

Men det går kanske lika bra med selleri, som han sa, den där Verner... För att gå ner här i Sundet och skopa upp lite vanlig blåstång vore nog inte riktigt detsamma...

UPPDATERING AV HEMSIDAN

Vi kommer under vår resa till USA i augusti att besöka många krigsskådeplatser från indiankrigens dagar i det som då kallades "The Northwest". Bland annat ska vi besöka Fort William Henry, som belägrades av fransmännen i augusti 1757. Men nästan två år tidigare, i september 1755, hade ännu en blodig drabbning ägt rum alldeles i närheten. Idag finns här ett praktfullt minnesmonument, som vi naturligtvis ska titta på.

För att få lite mera information om just den drabbningen, kan ni nu gå in på vår hemsida. Där har jag nu, på första sidan, längst ner till vänster, lagt in en drygt sju minuter lång film som berättar om hur den händelsen gick till.

För övrigt har det inte hänt så mycket på hemsidan. Men så småningom ska jag väl försöka ta itu med det också.

SANNINGEN BAKOM "TWILIGHT" OCH INDIANERNA

När vi nu också i Sverige har "drabbats" av febern kring Twilight-filmerna och till och med har sett dem på TV, så kan det vara på sin plats att komma med några allvarsord, om hur filmindustrin på sitt taktlösa sätt ofta profiterar på något vi skulle kunna kalla "indianskhet". Falsk sådan, dessutom... Det är nämligen något som bara förstärker redan etablerade missuppfattningar om indianer, indiansk kultur och tradition. Quileuteindianerna, vid Stilla Havskusten vet hur det är... Så här är deras reaktion.

The Truth vs. Twilight: Quileute Website Explores Reality and Fiction

By [Richard Walker](#) December 3, 2011

headdress image courtesy seattleartmuseum.org

At left, a Quileute wolf headdress (late 19th century, wood, paint, hair, fabric, nettle fiber) from the Seattle Art Museum. At right, a werewolf from one of the 'Twilight' films.

Quileutes do not turn into wolves.

Quileute culture has no references to vampires or Cold Ones.

Quileute men are not shirtless and prone to violent resolution of disputes.

Quileute women are not passive and subservient (three of five members of the Tribal Council, including the chair, are women).

And you can find a lot of Native and non-Native people who are financial equals.

For all of its popularity, the *Twilight* book and film series promotes several misconceptions about Quileute culture, Native people and women. The Burke Museum of Natural History and Culture, in collaboration with the Quileute Nation, has launched a website, *Truth versus Twilight*, to counteract those misconceptions. Här är länken till hemsidan - titta gärna in där. Den är mycket bra: http://www.burkemuseum.org/truth_vs_twilight/

The site explores the class and race stereotypes, antiquated and unequal representations of gender roles, and misappropriation and alteration of cultural symbols in Stephenie Meyer's teen paranormal romance series. The site also explores the historic misrepresentation of Native peoples in advertising, film and media.

The website is one of several efforts born out of an idea session between friends after the first *Twilight* film was released in 2008; the group included Barbara Brotherton, curator of Native American Art at the Seattle Art Museum; Dr. Deana Dartt-Newton, Chumash, curator of Native American Ethnology at the Burke Museum; Jackie Jacobs, Lumbee, a public relations consultant; filmmaker Tracy Rector, Seminole, of Longhouse Media; and photographer Matika Wilbur, Swinomish.

One result was the year-long exhibit, *Behind the Scenes: The Real Story of the Quileute Wolves*, hosted by the Seattle Art Museum from Aug. 14, 2010 to Aug. 14, 2011. The *Truth versus Twilight* website launched Nov. 9 after two years of development.

Quileute Chairwoman Bonita Cleveland, courtesy of the Quileute Nation

The opening scene of *Breaking Dawn, Part 1*, the fourth film in the series, underscores the disparities. It opens with an aerial view of Quileute fictional character Jacob Black's home: in need of repair, free weights holding down a tarp covering a leaky roof. Black emerges from the home shirtless and smoldering over Bella's upcoming wedding to his nemesis, Edward Cullen. Next scene: the affluent vampire Cullen family in their upscale home. Bella will get married here and be whisked off (by sports car, plane and boat) to a honeymoon on a private island. Not bad for an 18-year-old.

Dartt-Newton said reaction to "Truth vs. *Twilight*" shows the importance of the site and other cultural education efforts. In the Quileute community, the site is viewed as a scholarly work. But among *Twilight* fans, it's viewed as "making a mountain out of a molehill," she said. "They say *Twilight* is just a fantasy."

But in the Quileute rainforest community of La Push, home of the fictional Black family, some *Twilight* fans don't always separate fact from fiction. Noted fiber artist Eileen Penn said *Twilight* fans have knocked on her door, asking if they can come inside and see her home. Others have knocked on neighbors' doors, asking where Jacob, the fictional character portrayed in the film by actor Taylor Lautner, lives.

Chris Morganroth III, a Quileute carver and storyteller, was on the Tribal Council when the first film was released. He remembers receiving letters from *Twilight* fans saying they planned to visit La Push because they wanted to meet the characters in the film.

Morganroth, who was a consultant on "Truth vs. *Twilight*," is disturbed by the misconceptions in the *Twilight* series. But he said the *Twilight* spotlight has given the Quileute people a broader audience to tell their story to. Dartt-Newton, who consulted with Morganroth in developing the "Truth vs. *Twilight*" site, agrees. "It's enabled us to educate people we wouldn't otherwise have access to."

Morganroth was raised by his grandmother, who spoke only the Quileute language and imbued in his memory nearly 50 stories that are important to the Quileute culture. He said the best tellers of an indigenous people's story are the people themselves.

"All Native peoples have tried hard to have our stories correctly told, so people understand we are who we are," said Morganroth, who had a role in the 1992 Discovery Channel environmental film *Oceans of Air*.

The real Quileute creation story doesn't resemble anything from *Twilight*. According to Morganroth, the Creator sent K'wati, the Transformer. K'wati changed wolves to the ancestors of the Quileute people at First Beach in present day La Push, and taught them how to live in their environment as people. Other spirit beings — Dask'iya (kelp-haired monster) and T'ist'ilal (Thunderbird) — shaped the Quillayute River and the local land forms into its present-day appearance. Thunderbird saved the Quileute people from starvation during the last Ice Age by bringing them a whale.

The Quileute people went on to flourish in a territory that extends from the isle-strewn Pacific Coast to rainforest rivers to the glaciers of Mount Olympus. "Today, Quileutes need only lift their eyes to see the burial place of chiefs atop James Island, or A-Ka-Lat," the Quileute Nation website states. "This sense of cultural continuity is their birthright and heritage."

Morganroth said exposure to the real Quileute culture gives a richer experience to all who are interested. Quileute leaders agree. Asked for comment, the council issued this statement: "During our travels as a collective, individually and with our youth, it has been our experience that most people are 'in awe and thrilled' to meet a 'real Quileute.'"

Former Quileute chairman Russell Woodruff said the *Twilight* era has boosted tourism and given the local economy a shot in the arm. His daughter started Jacob's Java, a coffee stand named for Jacob Black.

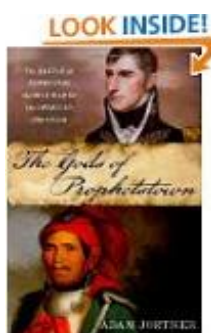
But Woodruff said the Quileute culture presented in the book and film "doesn't fit our culture. It's a different version altogether." While he's an advocate of strengthening the tourism sector of the local economy, he said he "wouldn't go across the street" for the film.

The qualities of Quileute — its rich culture, forest, mountains, ocean coast, wildlife refuges and namesake river – stand on their own.

"A lot of people tell me this is prettier than the Oregon coast," he said.

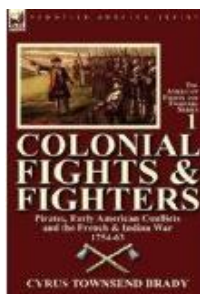
NYA BÖCKER UNDER 2011

Här är några böcker, som har kommit ut under 2011 och som har koppling till vår höstresa på ett eller annat sätt.

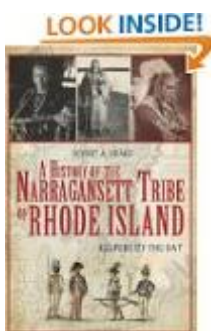
[LOOK INSIDE!](#) [The Gods of Prophetstown: The Battle of Tippecanoe and the Holy War for the American Frontier](#) by [Adam Joseph Jortner](#) (Dec 12, 2011) ([2 customer reviews](#))

Formats	Price
Hardcover	\$27.95 \$18.45
Kindle Edition Auto-delivered wirelessly	\$13.79

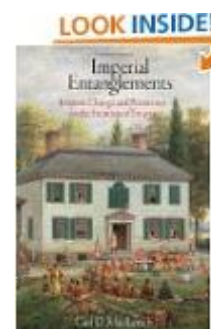
[Colonial Fights & Fighters: Pirates, Early American Conflicts and the French & Indian War 1754-63](#) by Cyrus Townsend Brady (Dec 11, 2011)

Formats	Price
Hardcover	\$28.99
Paperback	\$17.99

[LOOK INSIDE!](#) [A History of the Narragansett Tribe of Rhode Island: Keepers of the Bay](#) by [Robert A. Geake](#) (Apr 29, 2011)

Formats	Price
Paperback	\$19.99 \$15.12

[LOOK INSIDE!](#) [Imperial Entanglements: Iroquois Change and Persistence on the Frontiers of Empire \(Early American Studies\)](#) by [Gail D. MacLeitch](#) (Jan 19, 2011)

Formats	Price
Hardcover	\$45.00

GOD FORTSÄTTNING PÅ DET NYA ÅRET !

och hälsningar från

Bertil Thörn